

Avontuurlijke wandelingen

in de Belgische Ardennen 2

1 Oude steengroeven langs de Amblève

LENGTE: 16 km

VERTREKPUNT: Op de parking Rivage in de Rue du Rivage aan de oever van de Amblève in het centrum van het stadje Aywaille, ten zuiden van Luik.

OPENBAAR VERVOER: Er is een treinstation in Aywaille, je geraakt er vanuit Luik met de trein richting Gouvy.

AANDACHTSPUNTEN: Bij het begin van de wandeling moet je in het arboretum van Aywaille de beschrijving aandachtig volgen om de juiste paadjes te vinden, je kan er gemakkelijk de weg kwijt raken. Deze wandeling bevat enkele zeer steile afdalingen en beklimmingen die er bij natte ondergrond gevaarlijk kunnen bijliggen. Een deel van de wandeling loopt door een oude steengroeve, dit is een gevaarlijke plaats want je loopt heel dicht bij de rand van diepe afronden. De wandeling loopt door oude kasteelruïnes waar je wat over rotsen moet klauteren en afdalen. Deze wandeling is af te raden bij slecht weer.

TOPOGRAFISCHE KAARTEN NGI: 49/12 en 49/34 (1:20.000)

Aywaille is een levendig toeristisch stadje aan de Amblève. De hoofdstraat is een aaneensluiting van winkels en terrasjes. De omgeving is bezaaid met steengroeven. De drie groeven die op deze wandeling liggen, zijn niet meer in gebruik. Bijzonder indrukwekkend is de passage door de oude steengroeve Goiveux, een naar het zuiden gerichte verticale rotswand van meer dan 80 meter hoog. Deze groeve maakt tegenwoordig deel uit van het natuurreservaat Heid des Gattes dat de hoogste status van bescherming in ons land geniet. In 1991 vielen er grote stenen uit de oude steengroeve op de weg naast de Amblève en er dreigden nog meer en nog grotere rotsblokken naar beneden te donderen zodat de weg om veiligheidsredenen moest afgesloten worden. De gemeente Aywaille was vastberaden om deze weg die Aywaille met Remouchamps verbindt op de rechteroever van de Amblève terug te openen en wou de onstabiele rotsen

dynamiteren. Deze plannen stuitten echter op hevig verzet van de vereniging die het geklasseerde natuurgebied beheert, ganse delen van het reservaat zouden verdwijnen en op deze rotsen groeit een lookplant die nergens anders ter wereld groeit. Dertig jaar na het sluiten van de straat zit de zaak anno 2021 nog steeds in een impasse. Er leven ook heel wat uitzonderlijke dieren op de Heid des Gattes: de slechtvalk en de oehoe maken hun nesten op de rotswanden en verschillende slangensoorten glijden tussen het steenpuin. Het natuurreservaat werd genoemd naar een kudde wilde geiten die hier al meer dan honderd jaar rondhangt. Ze balanceren op de meest duizelingwekkende paadjes en hebben het hier erg naar hun zin. De geiten werden een belangrijke schakel in het ecosysteem van het natuurreservaat. De kudde werd in 2019 door de gemeente Aywaille geadopteerd, zo wordt de gemeente eigenaar van de dieren en ze is zo verantwoordelijk voor de schade die de dieren aanbrengen aan de omliggende eigendommen.

Twee kasteelruïnes liggen op de route, Le Château de Vieux Jardin en Le Château d'Emblève. Een legende vertelt over Vieux Jardin, een prachtige versterkte burcht die hier ooit in de 10de eeuw stond. De kasteelheer raakte verliefd op een meisje. Zij wou echter maagd blijven en troostte de kasteelheer met een Lieve-Vrouwebeeldje. De man was hierdoor zo ontgoocheld dat hij het beeldje in razernij stukgooide. Een hemelse bliksem sloeg hierop in en verwoestte het kasteel volledig. De ruïnes van het Château d'Emblève bevinden zich hoog boven de Amblève op een bijzonder steile rots. Het kasteel wordt geassocieerd met de legendarische Vier Heemskinderen. Willem Van der Marck, het beruchte 'wilde zwijn van de Ardennen' uit de legendarische familie Van der Marck, ontvluchtte het vervloekte kasteel, het 'castel maudit.' Het geheel is beschermd sinds 1953.

BESCHRIJVING

Naar de ruïnes van het kasteel van Dieupart

Je stapt naar de brug over de Amblève. Bij de brug ga je de rivier niet over maar je slaat rechtsaf de winkelstraat in, de Place Joseph Thiry. Na de eerste twee winkels aan de linkerkant van de straat sla je linksaf in een klein straatje, de Rue Saint Pierre. Het straatje loopt tussen de typische oude stadshuisjes in natuursteen. Voorbij een bocht naar rechts wandel je langs de kerk zonder toren en je wandelt het straatje helemaal uit. Misschien merk je hier links of rechts wel een restaurantje waar je vanavond wil komen eten. Je komt uit op de hoofdweg in de buurt van verkeerslichten. Je steekt schuin rechts over en je neemt de Rue Gérardrie, ook een typisch smal kassestraatje. Je wandelt onder een spoorwegbrug en je slaat onmiddellijk linksaf, een stijgend trappenpad op met betonnen treden. Het pad brengt je bij een bank met een uitzicht over de stad. Je slaat hier linksaf en wandelt voorbij een paviljoentje met een bank ervoor. Op een warme zomerdag - het was zo heet dat de mussen van het dak vielen - moesten wij bij dit paviljoentje al uitblazen na deze eerste klim.

Een beetje voorbij het paviljoentje sla je aan de splitsing rechtsaf, een zacht stijgend pad dat je het arboretum van Aywaille in leidt. Na enkele rotstrappen steek je een pad over en je wandelt tot bij een bank in steen, de 'Banc Marcellin'. Deze bank werd gebouwd in 1930 ter ere van Marcellin la Garde, een romantische schrijver uit de negentiende eeuw die tal van Ardense legenden opschreef maar ze vooral zelf uit zijn duim zoog. Achter de bank volg je het paadje door het bos. Snel kom je op een breder pad dat hier een bocht maakt, je volgt dit breder pad naar rechts. Bij een zijpad rechts ga je nog 85 passen rechtdoor en dan sla je linksaf, een smal paadje door een dicht begroeid deel van het bos. Snel splitst het pad, het linkse pad is weinig gebruikt en je neemt hier het rechtse pad. Op een ander pad sla je linksaf en 25 passen verder sla je rechtsaf, een mooi rechtlijnig pad door een mooi gedeelte van het bos met veel beuken. Je let niet op zijpaden en je volgt dit pad tot op het einde. Je komt hier bij een bank bovenaan een oude steengroeve. Je hebt hier zicht op de indrukwekkende steengroeve Goiveux aan de andere kant van de Amblève, daar ga je straks naartoe. De groeve waar je vlak boven staat wordt uitgebaat door een buitensportorganisatie. Je volgt het pad naar rechts. Kijk uit naar een oude grenssteen die niet veel verder links van het pad ligt. Vijfenvierzig passen voorbij deze steen splitst het pad zich in drie, je slaat hier linksaf. Het paadje daalt en eindigt na enkele tientallen meters op een ander pad. Dit pad neem je naar links en je daalt af door het bos. De afdaling is steil en bij een natte ondergrond zal je hier toch wat moeten uitkijken om niet uit te glijden. Beneden ga je naar links en je wandelt de oude steengroeve in.

Je laat een geasfalteerde weg rechts liggen en je wandelt ook voorbij een kiezelpad aan de rechterkant naast een paar rotsblokken. Vijftien passen voorbij het kiezelpad, net voor de deathride, sla je rechtsaf in een stevig dalend pad met resten van oude stenen treden. Je komt op een kiezelweg in het laagste deel van de oude steengroeve bij een onthaalpaviljoentje van de buitensportorganisatie. Je slaat hier linksaf, links zie je de indrukwekkende oude steengroeve met boven aan de rand de plek waar je eerder stond. Vijftien passen voorbij het paviljoentje sla je rechtsaf, een pad door een piepklein bosje, en je komt snel uit in een straatje. Steek schuinlinks over en neem aan de overkant, links naast het huis met nummer 1, een stijgend pad langs de grot 'Docteur Thiry.'

Het pad loopt langs de spoorweg en je komt langs een Mariagrot. Ideaal om even uit te rusten, je kan er ook schuilen. Je hebt zicht op de kerk van Dieupart en op de oude steengroeve van Goiveux. Zie je dat oude gebouw in de steengroeve met bovenaan de drie raamopeningen? De wandeling brengt je straks naar dit gebouw. Een beetje voorbij de Mariagrot draait het pad scherp naar rechts. Wat verder volgt een scherpe bocht naar links en het loopt langs een schuin rotsmuurtje. Kijk goed uit: waar dit rotsmuurtje eindigt, sla je rechtsaf en je neemt pad dat stijgt in de richting van een grotere rotsmuur. Je houdt deze grote rotsmuur aan je rechterhand en net voorbij een bankje neem je aan een splitsing

rechtsaf het stijgende pad. Dat pad stijgt langs een met klimop begroeide, rotsmuur. Bij twee banken maakt het pad een scherpe bocht naar links en brengt je bij de ruïnes van Vieux Jardin ①. Deze liggen boven op de begroeide rotsmuur. Bij het einde van een muur, waar het gewone pad naar links draait, loop je over een spoor rechtdoor naar een zeer mooi uitzichtpunt over de bossen. Loop van aan dit uitzichtpunt slechts een paar meter terug en volg naar rechts een smal spoor dat op de begroeide rotskam loopt. Je komt bij een volgend gedeelte van de ruïnes. Bij het einde van de muur kan je weer naar links en vind je het gewone wandelpad terug. Rechtsaf. Je volgt het pad tot bij de bosrand, een kleine halve kilometer verder. Ga hier linksaf en volgt de bosrand. Wat verder loopt het pad het bos in en begint zigzaggend aan de afdaling van de berg. Beneden op een brede weg linksaf en verder dalen. Van hier heb je zicht op de Heid des Gattes en misschien zie je wel enkele wilde geiten op de rotsen lopen. Via een tunnel ga je onder de spoorweg en je daalt rechtdoor af tot op een drukke rijweg. Je steekt de baan over via een zebrapad en aan de overkant wandel je verder langs een grootwarenhuis. Op het einde ga je rechtdoor en je komt op een mooie dreef die je naar rechts volgt.

Over de Heid des Gattes

Bij een kapelletje laat je een pad rechts liggen en je volgt de dreef verder tot bij de ingang van het Domaine Château de Dieupart. Het kasteel heeft een rijk industrieel verleden dat teruggaat tot in de 16de eeuw. Oorspronkelijk was hier een smederij, later werd het een zagerij van natuurstenen, een melkerijbedrijf en in het begin van de 20ste eeuw een elektriciteitscentrale op waterkracht. Tegenwoordig is het een gastenverblijf met camping. Eventueel kan je iets drinken in de taverne van het domein. De wandeling slaat voor de poort van het domein linksaf in een geasfalteerd recreatiepad. Ideaal voor fietsers maar wij lopen er meestal de kantjes van af en wandelen op het gras naast het pad. Het pad brengt je bij de Amblève die je oversteekt via een brug voor fietsers en wandelaars. Aan de andere kant van de rivier neem je niet de Voie des Aulnes naar links maar je wandelt nog enkele meters verder tot op een asfaltweg. Je

neemt deze Rue de la Heid naar links, je ziet trouwens dat deze straat aan de rechterkant afgesloten is wegens instortingsgevaar.

Net na het eerste huis aan de rechterkant, een huis met verschillende huisnummers waaronder '95', verlaat je de straat. Je loopt naast het huis naar boven en dan ter hoogte van de parking achter het huis sla je linksaf, een stijgende grasweg langs de bosrand. De weg maakt een haarspeldbocht naar rechts en wat verder een haarspelbocht naar links. In de haarspeldbocht naar links verlaat je de stijgende weg en je neemt een spoor naar rechts dat in deze bocht vertrekt. (Er volgt een moeilijke passage die bij slecht weer gevaarlijk kan zijn. Wie deze passage wil vermijden kan de stijgende weg verder volgen, na een volgende haarspelbocht naar rechts kom je ook bij het stenen paviljoentje met informatie over het natuurreservaat.)

Het paadje dat in de linkse haarspeldbocht vertrekt brengt je snel bij een zanderige uitgraving links, met een hol van een of ander beest. Aan het einde van deze uitgraving moet je linksaf, steil omhoog. Hier en daar is er wel een boom om je even steun te geven maar toch zal niet iedereen deze helling even gemakkelijk kunnen opklimmen. Aan het eind van de klim moet je door een opening in een oud muurtje naar boven klauteren. Je neemt een geitenpaadje naar rechts tot bij een indrukwekkend oud gebouw in natuursteen dat getuigt van de vroegere activiteiten van de steengroeve. We hoeven je niet te zeggen dat je hier uitermate voorzichtig moet zijn, rechts gaapt de afgrond. Je wandelt door het meest rechtse van de tunneltjes in het gebouw. Aan de andere kant stap je nog even verder tot bij een tunnel onder de rotsen aan de linkerkant. Er staat water in de tunnel maar er liggen stenen waar je op kan stappen. Aan de andere kant van de tunnel kom je in de bodem een enorme krater uitgegraven in de rotsen. Indrukwekkend, niet? Je moet nu helemaal naar boven, naar de top van de wand van de krater. Natuurlijk kan je niet omhoog langs de steile rotswanden. Je loopt dus terug door de rotstunnel en aan de andere kant vind je rechts een paadje dat in de richting van het oude gebouw van natuurstenen klimt. Bij het gebouw sla je scherp rechtsaf in een bergpaadje dat je naar boven brengt. Zo kom je bovenaan de krater. Sla linksaf met de krater aan je rechterhand en wat verder ook een volgende krater. Je wandelt dus gewoon recht door tot bij een stenen paviljoentje ② met informatie over het natuurreservaat en over de fauna en flora in de oude steengroeve.

Als je uit het paviljoentje komt loop je enkele meters terug naar links en dan linksaf. Je wandelt nu in de richting van de indrukwekkende rotswanden in de oude steengroeve. Je passeert een poel die aangelegd werd voor amfibieën. Je blijft langs de rotswand wandelen tot je voorbij de tweede krater weer in de buurt van de diepe afgrond komt. Er staat hier een betonnen gebouwtje. Je volgt het vlakke pad naar links. Aan de linkerkant een volgende indrukwekkende rotswand. Je zal straks helemaal boven langs de rand van deze wand lopen. Brrrrr. Aan het einde van het vlakke plateau in de groeve loopt een pad recht door

naar een vervallen gebouwtje. Dit pad moet je niet nemen maar wel links ervan het pad dat omhoog loopt in de flank. Bij een volgend oud gebouwtje maakt het pad een scherpe bocht naar links en klimt verder. Je komt bij een prachtige oude muur met een trap, deze trap neem je tot boven de muur. Hier neem je het pad naar rechts, maar als je even naar links loopt kom je bij een plateau waar je een prachtig zicht hebt op de oude groeve. Het pad stijgt in de flank. Wat verder is er een steil zijpad naar links dat een haarspelbocht afsnijdt maar de beheerders van het natuurreservaat vragen om dit pad niet te nemen om de wilde orchideeën alle kansen te geven. Dat respecteer je dus. Op een splitsing sla je scherp linksaf. Rechtdoor gaan zou trouwens betekenen dat je in de verboden en levensgevaarlijke zone tussen twee steengroeven komt, het gebied met de instabiele rotsen die tot beneden op de straat donderen. Het pad klimt in de prachtige flank. Je komt voorbij het pad dat de bocht afsnijdt en je stijgt verder. Het is hier niet mogelijk om alle mogelijke zijpaadjes te beschrijven, vele ervan zijn trouwens paadjes van onze geitenvrienden. Het is belangrijk om te blijven stijgen in westelijke richting. Op een splitsing hou je links en je stijgt in dezelfde richting verder. Je komt bij een weide aan de bosrand, misschien staan de ezels nog in deze weide. Je wandelt nu op min of meer dezelfde hoogte verder en je komt langs de rand van de rotswand te lopen, wees uitermate voorzichtig hier! Bij de eerste gelegenheid sla je rechtsaf, in de richting van een enorme steenhoop met oud puin van de groeve.

Naar het dorp Florzé

Je komt op een berijdbare weg die je naar links volgt, met de terril aan je rechterhand. Ongeveer 130 meter verder, net voor weiden rechts van de weg, moet je de weg verlaten en aan de rechterkant de terril opwandelen of opkruipen. Een behoorlijk steile en technische beklimming over het steenpuin! Boven volg je het pad dat bovenop de begroeide terril loopt. Ter hoogte van een pyloon blijf je bovenop de terril verder wandelen. Bij het einde van de terril wacht je een steile afdaling, je komt beneden uit in een grasveld. Wandel hier naar rechts tot op een berijdbare weg. Aan de overkant van de berijdbare weg loopt een pad weer het natuurreservaat in, maar jij slaat hier linksaf en je volgt de berijdbare weg.

Na 150 meter sla je linksaf in een kiezelweg naar enkele afgelegen huizen. Bij het laatste huis neem je een holle weg door een beboste strook. De weg daalt en versmalt. Wij vinden dit een schitterend pad en we vragen ons af welke wandelaar hier ooit komt. Nochtans werd er recent een doorgang voor wandelaars geplaatst. Je komt in een weide terecht die links van het pad ligt. Hier moet je de kortste weg naar het bos zien te vinden. Daarvoor blijf je in de linkse weide, omgeven door bos, verdergaan vlak langs de afsluiting aan de rechterkant. Na een volgende doorgang kom je op een pad dat in het bos verderloopt, langs de rand van het bos. Je komt bij een draaimolentje en je gaat

de weide in. En nu? Ga met je rug naar de bosrand staan en hou even halt. Niet alleen om van dit schitterende weidelandschap te genieten maar ook om je te oriënteren, en een strategie te bepalen als er een massa imposante koeien in de weide je in de gaten heeft. Recht voor je de uitgestrekte aflopende weide, in de verte recht voor je een oplopende weide met links en rechts ervan bos. Je moet schuin naar links afdalen door de weide, richting 45 graden, en je moet uitkomen in het diepste van de weide helemaal aan de linkerkant. Hier bevindt zich de ingang van de weide en even ervoor is er bij de bosrand een opening in de afsluiting waardoor je de weide kan verlaten. Je komt op een mooi pad in het bos dat je naar rechts volgt. Dit pad volgt een ganse tijd de bosrand. Dus als je om een of andere reden niet tot bij de uitgang van de weide zou geraken, kan je ook wel proberen om een kortere weg door de weide naar de bosrand te volgen. Na 300 meter verlaat het pad het bos en loodst je rechts door een weide naar het bos aan de andere kant. Hier sla je linksaf, een mooie weg langs de bosrand. Links een schitterend uitzicht. Na een stukje door een bos kom je op een veldweg, linksaf.

De weg loopt snel over een beekje, versmalt en loopt in dezelfde richting verder tussen de velden. Je krijgt zicht op het dorp Florzé in de verte recht voor je, daar gaat het naartoe. Voorbij een akker splitst het pad, je houdt links aan en wandelt verder tot in Florzé. De naam van dit dorp komt van het Latijnse 'Florzeias' wat bloemenzee betekent. Julius Caesar zou in 57 v.C. enorm onder de indruk geweest zijn van de rijkdom aan bloemen in de weiden en bossen rond het dorp. Tussen de huizen volg je het stijgende straatje tot je aan de hoofdweg komt, de Grand Route. Deze moet je oversteken en aan de andere kant de Rue A. Binet ingaan. (Voor een veilige oversteek volg je de Grand Route vijftig meter naar links, tot bij een zebrapad.) Eens in de Rue A. Binet sla je onmiddellijk linksaf in de Rue de l'Eglise. Je volgt het straatje en je stapt voorbij de kerk. Je merkt in de omgeving van de kerk verschillende bakken met groenten, fruit en kruiden waar iedereen gratis mag van nemen. Een verrassend en sympathiek initiatief!

Naar de ruïnes van het Château d'Emblève

Vijftig meter voorbij de kerk sla je linksaf in een asfaltwegje. Je komt onmiddellijk bij het Château de Florzé ③. Bij de ingang van het kasteel draait de weg naar rechts, je verlaat de weg in deze bocht en je neemt een paadje langs een haag rechts naast de weg. Dit paadje brengt je op een brede kiezelweg die ook dienst doet als parkeerplaats, je gaat rechtdoor op deze kiezelweg langs de kasteelmuur. De kiezelweg eindigt op een weg die je rechtdoor volgt, dalend door een mooi landschap. Deze weg werd recent geasfalteerd, een dwaze actie. Bij een manège verdwijnt het asfalt, de brede weg daalt verder in de richting van het bos. Deze weg, ongelijk aangelegd in natuursteen, lijkt wel honderden jaren oud. En dat is hij ook want we vinden hem reeds terug op de Ferraris kaart uit de 18de eeuw, de eerste echte topografische kaart van België. Bij het begin van het

bos is er aan de linkerkant een zijweg met een bord dat waarschuwt voor boogschutters! Je laat deze verboden zijweg links liggen. Zeventig passen verder verlaat je wel de brede weg: je neemt aan de linkerkant een klein paadje. In de zomer is het begin van het pad door de begroeiing niet altijd goed te zien, een onachtzame wandelaar loopt er zo voorbij. Het paadje loopt door een ruigte met veel onkruid en eindigt na enkele honderden meters weer op de middeleeuwse weg. Je volgt deze naar links en na enkele tientallen meters neem je een zijweg rechts, een breed en kaarsrecht kiezelpad bovenop een berm. Na 70 meter verlaat je het pad en neem je een smaller pad aan de rechterkant. Dit prachtige pad stijgt zacht door het dichte bos. Op een kruispunt met rechts een afgesloten pad ga je rechtdoor. Het pad brengt je bij een betonnen brug. Net voor de brug is er rechts een dalend pad maar je gaat rechtdoor, de brug over. Let op, de brug loopt zonder leuningen over een wel uitzonderlijk diepe holle weg. (Wie deze brug niet vertrouwt, kan het dalend pad nemen net ervoor en beneden links afslaan.)

Voorbij de brug wandel je verder tot op een kruispunt. Recht voor je zie je de magische ruïnes van het Château d'Emblève ④, daar moet je heen en je gaat dus op het kruispunt rechtdoor. Na vijf meter sla je linksaf en je volgt een pad dat afdaalt tot in een gracht voor de ruïnes. Zie je recht voor je de oude poortopening in de ruïnes? Daar moet je naartoe, directissime. Via een afgebrokkelde muur klauter je omhoog en kom je in de ruïnes. Je gaat door de oude poortopening en je wandelt verder naar de toren. Hier kan je even naar links voor een schitterend uitzicht, wees wel voorzichtig want de afgrond is diep. Je wandelt verder langs de kelder tot helemaal op het einde van de ruïnes. Hier zit een gat in de muur. Door dit gat verlaat je de ruïnes, je moet hier even enkele meters afdalen over rotsen. Voorbij het gat kom je op een klein pad dat je verder volgt, langs de rotsen. Wat verder kan je links omhoog naar een grotje. Maar de wandeling volgt het smalle pad verder. Wanneer het pad steil afdaalt, hou je links aan en je klimt tot op de rotskam. Je komt hier op een minuscule grasveldje met uitzicht. Hier kan je even naar links, richting rotsen, om in een rotstunneltje te kruipen. Het tunneltje doorboort de rots. Wie erdoor durft komt op een spectaculaire plek boven op de rotsen. Terugkeren kan langs dezelfde weg of links naar beneden tot op het pad. Voorbij het grasveldje loopt de wandeling verder over de rotskam en begint te dalen. Helemaal beneden kom je bij de Amblève en overblijfselen van een oude brug. Je loopt naar rechts tot op een breder pad. Linksaf en onmiddellijk rechts, een stijgende weg. Je komt snel tussen de huizen. Je bent nu in Martinrive en je daalt tot bij een mooie kapel. Je volgt de straat over de spoorweg. Voorbij de spoorweg linksaf en onmiddellijk rechtsaf, een dalend trappenpad dat je weer op de asfaltweg door het dorp brengt. Je wandelt nu langs de asfaltweg over de Amblève en je komt op de hoofdweg door de vallei.

De terugkeer naar Aywaille

De hoofdweg steek je over en je gaat een stijgend asfaltwegje op. Bij de eerste gelegenheid, dat is na 350 meter, verlaat je de asfaltweg en je gaat links van de weg een oude steengroeve binnen. Je neemt onmiddellijk links de teruglopende en stijgende weg. Je komt op een plateau met een informatiebord over de oude Carrière de Chambralles ⑤ waar je je bevindt. Hier verlaat je tijdelijk de weg: je slaat rechtsaf in een pad dat dieper de oude steengroeve inloopt. Je wandelt tussen de oude afgravingen waar de natuur vandaag weer haar rechten opeist. Het pad brengt je weer op de bosweg die je verder naar rechts volgt. Wat verder kan je nog even de weg verlaten aan de rechterkant om een mooie rotsmuur te bekijken. Je blijft dezelfde weg een tijd volgen, een keer is er een stijgende zijweg rechts maar je blijft rechtdoor gaan. De weg brengt je het bos uit. Je komt op een kruispunt net voor enkele huizen en een opslagplaats met bouwmaterialen. Hier sla je linksaf en je gaat een veldweg op. De mooie veldweg daalt tussen weiden. Net na een beekje verlaat je de weg en je neemt aan de linkerkant een mooi pad. Bij een zijweg hou je links aan en je gaat in dezelfde richting verder over een mooi pad tussen weiden. In een bocht naar rechts laat je een weg links liggen – deze loopt dood in een oude steengroeve – en je daalt verder tot op een asfaltwegje. Je volgt dit asfaltwegje even naar rechts, stijgend, maar in een bocht naar rechts verlaat je het asfaltwegje reeds en je neemt aan de linkerkant een pad. Dit paadje loopt een tijdlang hoog in de steile beboste flank en brengt je dan in een klein straatje. Net voor het eerste huis aan de linkerkant sla je linksaf in een dalende weg. Dit is een mooie verborgen weg die een bosje induikt, jammer dat hij gebruikt wordt als speelterrein en dat er rommel achtergelaten wordt. De weg eindigt op een asfaltweg die je in dezelfde richting verder volgt, naar links dus. Bij een mooie populier met bank en kruisbeeld sla je linksaf. Een beetje verder, bij het begin van een rechtse bocht, verlaat je de asfaltweg aan de linkerkant. Net voor het begin van de vangrail vertrekt een mooie dalende weg, die neem je. De weg eindigt op dezelfde asfaltweg van daarnet maar je moet niet zover: net voor de asfaltweg neem je scherp links een paadje tussen een haag en een weide. Na dit pad ga je rechtdoor onder de spoorweg en je komt op de N633, de hoofdweg in de vallei van de Amblève. Steek voorzichtig over en volg de rijweg even kort naar rechts. Onmiddellijk na de oprit van het huis met nummer 128 ga je aan de linkerkant van de weg de braakliggende weide in. Bij een beekje sla je linksaf, tussen de weideafsluitingen, richting Amblève. Mocht je de braakliggende weide niet in kunnen, geraak je ook op het pad tussen de afsluitingen door net na het volgende huis (met nummer 122) links af te slaan. Een merkwaardig pad is dit 'Sentier n°64', het is op geen enkele kaart terug te vinden. Aan de Amblève volg je het verharde oeverpad naar rechts, tot in Aywaille. Ongetwijfeld zullen de dramatische gevolgen van de zware overstromingen van de zomer 2021 hier nog jaren zichtbaar zijn.